

"মৰমৰসন্তানসকল – নিজৰখতিয়ানপৰীক্ষাকৰাযেগোটেইদিনটোতকিমানসময়পিতাকস্মৰণকৰিলোকোনোভুলতোনকৰিলো?
কিয়নোতোমালোকপ্ৰত্যেকইএকোজনবেপাৰী"

প্ৰশ্ন: কোনটোপৰিশ্ৰমঅন্তৰ্মুখীহৈকৰিগ'লেঅপাৰআনন্দতথাকিব?

উত্তৰ: জন্ম-জন্মান্তৰ যিবোৰ কৰিলা, যিবোৰ সন্মুখত আহি থাকে, সেই সকলোবোৰৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই সতোপ্ৰধান হ'বলৈ পিতাক স্মৰণ কৰাৰ পৰিশ্ৰম কৰি থাকা। চাৰিওফালৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই অন্তৰ্মুখী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা। যদি চাৰ্ভিছ (সেৱা)ৰ প্ৰমাণ দিয়া তেনেহ'লে অপাৰ আনন্দত থাকিব।

ওঁমশান্তি। পিতাই বহি লৈ সন্তানসকলক বুজাই আছে। এইটোতো সন্তানসকলে জানে যে আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বহি লৈ বুজাই আছে। আত্মিক পিতা হ'ল বেহদৰ পিতা। আত্মিক সন্তানসকলো বেহদৰ সন্তান হয়। পিতাইতো সকলো সন্তানৰ সংগতি কৰাব লাগিব। কিহৰ দ্বাৰা? এই সন্তানসকলৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ সংগতি কৰাব লাগিব। গোটেই বিশ্বৰ সন্তানসকলতো ইয়ালৈ আহি পঢ়িব নোৱাৰে। নামেই হ'ল ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়। মুক্তিতো সকলোৰে হয়েই, মুক্তি বুলি কোৱা জীৱন মুক্তি বুলি কোৱা জীৱনমুক্তিলৈ আহিবই লাগিব। এনেকৈ ক'ব নোৱাৰা যে সকলোৱে জীৱন মুক্তিলৈ আহে। মুক্তিধামলৈ গৈ এজনে আনজনৰ পিছত আহিবই লাগিব ভূমিকা (পাৰ্ট) পালন কৰিবলৈ। তেতিয়ালৈকে মুক্তি ধামত থাকিবলগীয়া হয়। সন্তানসকলে এতিয়া ৰচনা আৰু ৰচয়িতাৰ বিষয়ে অৱগত হ'ল। এই গোটেই ৰচনা অনাদি। ৰচয়িতাতো এজন পিতাই হয়। বাকী যিসকল আছে সকলোবোৰ আত্মায়ে হ'ল, সকলো বেহদৰ পিতাৰ সন্তান। যেতিয়া সন্তানসকল অৱগত হয় তেতিয়াই যোগ শিকিবলৈ আহে। এয়া ভাৰতৰ কাৰণেই যোগ। পিতা আহেও ভাৰততহে। ভাৰতবাসীকহে স্মৃতিৰ যাত্ৰা শিকাই পবিত্ৰ কৰায় আৰু জ্ঞানো দিয়ে যে এই সৃষ্টিচক্ৰ কিদৰে ঘূৰে, এই কথাও সন্তানসকলে জানে। ৰুদ্ৰমালাও আছে, যাৰ গায়ন আৰু পূজন হয়। স্মৰণ কৰা হয়। ভক্তমালাত আছে। শ্ৰেষ্ঠৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠতম ভক্তমালা আছে। ভক্তমালাৰ পিছত হ'ব লাগে জ্ঞান মালা। ভক্তি আৰু জ্ঞান আছে নহয় জানো। ভক্তমালাও আছে যেতিয়া ৰুদ্ৰমালাও আছে। পিছত ৰুদ্ৰমালা কোৱা হয়। শ্ৰেষ্ঠৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠতম মনুষ্য সৃষ্টি হ'ল বিষ্ণু, যাক সূক্ষ্মলোকত দেখুৱায়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো এইজনা এওঁৰ মালাও আছে। যেতিয়া এইমালা হৈ যাৰ তেতিয়াহে ৰুদ্ৰমালা আৰু বিষ্ণুৰ বৈজয়ন্তী মালা হ'ব। শ্ৰেষ্ঠৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠতম হ'ল শিৱবাবা, তাৰপিছত শ্ৰেষ্ঠৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠতম হ'ল বিষ্ণুৰ ৰাজ্য। সৌন্দৰ্য (শোভা) ৰ কাৰণে ভক্তি মাৰ্গত কিমান চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰা হৈছে। কিন্তু জ্ঞান একোৱেই নাই। তোমালোকে যিবোৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰা সেইবোৰৰ পৰিচয় দিলে মানুহে বুজি পাই যায়। নহ'লে শিৱ আৰু শঙ্কৰক মিলাই একে কৰি দিয়ে।

পিতাই বুজাই আছে যে সূক্ষ্মলোকতে সকলো সাক্ষাৎকাৰ হয়। হাড়-মাংসৰ শৰীৰ তাত নাথাকে। সাক্ষাৎকাৰো কৰে। সম্পূৰ্ণ ব্ৰহ্মাও আছে কিন্তু তেওঁ সম্পূৰ্ণ অব্যক্ত। এতিয়া ব্যক্ত ব্ৰহ্মা যিজন আছে তেওঁ অব্যক্ত হ'ব লাগিব। ব্যক্তই অব্যক্ত হয়, যাক ফৰিস্তা বুলিও কোৱা হয়। তেওঁৰ সূক্ষ্মলোকত চিত্ৰ থৈ দিয়া আছে। সূক্ষ্মলোকলৈ গৈ থাকে, কয় পিতাই সুবীৰস (আমৰ ৰস, অমৃত) পাণ কৰায়। পিছে তাত বৃক্ষ আদি নাথাকে। বৈকুণ্ঠত আছে, কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে বৈকুণ্ঠৰ পৰা আনি পাণ কৰায়। এয়া সকলো সূক্ষ্মলোকতে হোৱা সাক্ষাৎকাৰৰ কথা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব আৰু আত্মা – অভিমানী হ'ব লাগিব। মই আত্মা অবিনাশী হওঁ, এই শৰীৰ বিনাশী হয়। আত্মাৰ জ্ঞানো তোমালোক সন্তানসকলৰহে আছে। তেওঁলোকেতো আত্মা কি এইটোও নাজানে। সেই লোকসকলে এইটোও নাজানে যে আত্মাত ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। এই জ্ঞান কেৱল পিতাইহে দিয়ে। নিজৰ বিষয়েও জ্ঞান দিয়ে। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধানো কৰি তোলে। কেৱল এইটোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা - আমি হৈছো আত্মা, পৰমাত্মাৰ লগত যোগযুক্ত হ'ব লাগে। সৰ্বশক্তিমান পতিত পাৱন এজন পিতাকেই কোৱা হয়। সন্ধ্যাসীসকলে কয় পতিত পাৱন আহা। কোনোবাইতো ব্ৰহ্মকেই পতিত পাৱন বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ভক্তিৰো জ্ঞান পোৱা যে কিমান সময়লৈকে ভক্তি চলে, জ্ঞান কিমান সময়লৈকে চলে? এয়া পিতাই বহি বুজাই আছে। প্ৰথমতে একোৱেই নাজানিছিল। মনুষ্য হৈ তুচ্ছ বুদ্ধিৰ হৈ পৰিছে। সত্যযুগত একেবাৰে স্বচ্ছ বুদ্ধি আছিল। কিমান তেওঁলোকৰ দৈৱী-গুণ আছিল। তোমালোক সন্তানসকলে দৈৱী গুণ নিশ্চয় ধাৰণা কৰিব লাগিব। কয় নহয় এওঁ যেন দেৱতাহে। যদিও সাধু, সন্ত, মহাত্মাসকলক মানুহে মানে কিন্তু তেওঁলোক দৈৱী বুদ্ধিৰতো নহয়। ৰজোগুণী বুদ্ধি হৈ যায়। ৰজা ৰাণী, প্ৰজা নাথাকে জানো। ৰাজধানী কেতিয়া আৰু কেনেকৈ স্থাপনা হয় - এয়া জগতে নাজানে। ইয়াত তোমালোক সকলোৱে নতুন কথা শুনা। মালাতো ৰহস্যও বুজাইছে।

আটাইতকৈ উচ্চ হ'ল পিতা। তেওঁৰ মালা ওপৰত থাকে, বুঢ় তেওঁ হ'ল নিৰাকাৰ, তাৰপিছত সাকাৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, তেওঁলোকৰো মালা আছে। ব্ৰাহ্মণৰ মালা এতিয়া বনোৱা নহয়। অন্তিম সময়ত তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সকলৰ মালাও হৈ যাব। এই কথাত বেছি প্ৰশ্ন-উত্তৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। মূল কথা হ'ল নিজক আত্মা বুলি ভাবি পৰমপিতাক স্মৰণ কৰা। এইটো নিশ্চয় দৃঢ় হোৱা উচিত। মূল কথা হ'ল পতিতক পবিত্ৰ কৰি তোলা। গোটেই সৃষ্টি পতিত হ'ল, পুনৰ পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগিব। মূল বতনত সকলোৱেটো পবিত্ৰ সেয়েহে সুখধামততো সকলোৱে পবিত্ৰ হয়। তোমালোকে পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ যোৱা। গতিকে এয়া পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ স্থাপনা হৈ আছে। এই সকলো ডামাত অন্তৰ্ভুক্ত হৈ আছে। পিতাই কয় গোটেই দিনটোৰ খতিয়ান চোৱা কোনো ধৰণৰ ভুলতো হোৱা নাই? বেপাৰীসকলে হিচাব -নিকাচ সজালে, এয়াও উপাৰ্জন হয়। তোমালোকৰ প্ৰত্যেকেই বেপাৰী, পিতাৰ লগত বেপাৰ কৰা। নিজকে পৰীক্ষা কৰি চাব লাগে আমাৰ মাজত কিমান দৈৱীগুণ আহিছে। পিতাক কিমান স্মৰণ কৰা? কিমান আমি অশৰীৰী হৈ গৈ আছোঁ। আমি অশৰীৰী হৈ আহিছিলো, পুনৰ অশৰীৰী হৈ যাব লাগিব। এতিয়ালৈকে সকলোৱে আহিয়েই আছে। মাজত এজনো যাব নোৱাৰে, যাবতো সকলোৱে একেলগে লাগিব। যদিও সৃষ্টি খালী হৈ নাথাকে গায়ন আছে ৰাম গ'ল ৰাৱণো গ'ল... কিন্তু থাকে দুয়োৱে। ৰাৱণ সম্প্ৰদায় যদি গুচি যায় পুনৰ উভতি নাহে। বাকী এই সকল থাকি যায়। এইয়াও আগলৈ সকলো সাক্ষাৎকাৰ কৰাব। এইটো জানিব লাগিব যে নতুন সৃষ্টিৰ কেনেকৈ স্থাপনা হৈ আছে। পিছত কি হ'ব। পিছত কেৱল আমাৰ ধৰ্মই থাকি যাব। সত্যযুগত তোমালোকে ৰাজ্য কৰিবা। কলিযুগত শেষ হৈ যাব পুনৰ সত্যযুগ আহিব। এতিয়া ৰাৱণ সম্প্ৰদায় আৰু ৰাম সম্প্ৰদায় দুয়োটা আছে। সংগম যুগতেই এই সকলোবোৰ হয়। এতিয়া তোমালোকে এই সকলোবোৰ জানিছা। পিতাই কয় বাকী যিবোৰ ৰহস্য আছে সেইবোৰ আগলৈ লাহে লাহে বুজি গৈ থাকিব। যিবোৰ ৰেকৰ্ডত অন্তৰ্ভুক্ত হৈ আছে তাৰ ভেদ খোল খাই গৈ থাকিব। তোমালোকে বুজি গৈ থাকিব। আগতীয়াকৈ একোৱে নকওঁ। এয়াও নাটকৰ পৰিকল্পনা, ৰেকৰ্ড খোল খাই গৈ থাকে। পিতাই শুনাই গৈ থাকে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই সকলোবোৰ কথাৰ বোধ বাঢ়ি গৈ থাকে। যিদৰে ৰেকৰ্ড বাজি গৈ থাকিব সেইদৰে পিতাৰ মুৰুলী চলি গৈ থাকিব। নাটকৰ ৰহস্য সকলোবোৰ ভৰি আছে। এনেকুৱা নহয় নাটকৰ পৰা বেজীটো উঠাই মাজতে থ'ব পাৰিলে সেইটো পুনৰাবৃত্তি হ'ব। নহয়, সেইটো পুনৰ তাতেই পুনৰাবৃত্তি হ'ব। নতুন কথা নহয়। পিতাৰ ওচৰত যিবোৰ নতুন কথা থাকে সেয়া পুনৰাবৃত্তি হ'ব। তোমালোকে শুনিবা আৰু শুনাই গৈ থাকিব। বাকী সকলো গুপ্ত। এইয়া ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। সকলো মালা তৈয়াৰ হৈ আছে। বেলেগে বেলেগে গৈ ৰাজপৰিয়ালত তোমালোকে জন্ম ল'বা। ৰজা ৰাণী প্ৰজা সকলো লাগিব। এইবোৰ সকলো বুদ্ধিৰে বুজিব পাব লাগে বাস্তৱতে যি হ'ব সেয়া দেখা যাব। যিসকলে ইয়াৰ পৰা যায় সেইসকল ভাল ধনৱানৰ ঘৰত গৈ জন্ম লয়। এতিয়াও তোমালোকৰ তাত বহুত খাতিৰ কৰি থাকে। এতিয়াও ৰত্ন-জড়িত বস্তু সকলোৰে ওচৰত আছে। কিন্তু তেওঁলোকৰ ইমান শক্তি নাই। শক্তি তোমালোকৰ আছে। তোমালোকে য'লৈকে যাবা তাত নিজৰ প্ৰদৰ্শনী কৰিবা। তোমালোকতো শ্ৰেষ্ঠ হৈ যোৱা সেয়েহে তোমালোকে তাত গৈ দৈৱী চৰিত্ৰ দেখুৱাব। আসুৰি সন্তানসকলে জন্মৰ পৰাই কান্দি থাকে। লেতেৰাও হয়। তোমালোকেতো বৰ আদৰ কায়দাৰে পালিত হ'বা। লেতেৰা আদিৰ কথাই নাই। আজিকালিৰ সন্তানতো লেতেৰা হৈ পৰে। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা হ'ব নোৱাৰে। সেইয়া স্বৰ্গ নহয় জানো। তাত দুৰ্গন্ধ নাহে য'ত ক'বলগীয়া হয় ধূপ জ্বলোৱা। বাগিচাত বহুত সুগন্ধি ফুল ফুলিব। ইয়াৰ ফুলত ইমান সুবাস নাই। তাততো প্ৰতিটো বস্তুৰে 100 শতাংশ সুবাস থাকে। ইয়াততো 1 শতাংশও নাই। তাত ফুলো ফাষ্টক্লাচ (বহুত ধুনীয়া) হ'ব। ইয়াত কোনোবা যিমনেই ধনৱান নহওঁক কিয় তথাপিও ইমান নহয়। তাততো ভিন্ন প্ৰকাৰৰ বস্তু থাকিব। বাচন আদি সোণৰ হ'ব। যেনেকৈ ইয়াত পাখৰ, তাত আকৌ সোণেই সোণ হ'ব। বালি চাপৰিতো সোণ থাকিব। বিচাৰ কৰা কিমান সোণ হ'ব। যাৰ দ্বাৰা ঘৰ আদি তৈয়াৰ হ'ব। তাত এনেকুৱা জলবায়ু হ'ব - ঠাণ্ডাও নহয়, গৰমো নহয়। তাত গৰমৰ পৰা অশান্তি নহ'ব য'ত বিচনী আদি ল'ব লাগিব। তাৰ নামেই হ'ল স্বৰ্গ। তাত অপাৰ সুখ অনুভৱ হয়। তোমালোকৰ দৰে পদমাপদম ভাগ্যৱান আৰু কোনো নহয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কিমান মহিমা গোৱা হয়। তেওঁলোকক যিজনে এনেকুৱা যোগ্য কৰি তোলে, তেওঁৰ কিমান মহিমা গোৱা উচিত। প্ৰথমতে হয় অব্যভিচাৰি ভক্তি, পিছত দেৱতাসকলৰ ভক্তি আৰম্ভ হয়। সেয়াও ভূত পূজা বুলি কোৱা হ'ব। শৰীৰতো সেয়া নহয়। 5 তন্ত্ৰৰ পূজা কৰা হয়। শিৱবাবাৰ ৰ ক্ষেত্ৰত এনেদৰে কোৱা নহয়। পূজা কৰিবলৈ কোনো বস্তু বা সোণ আদিৰে তৈয়াৰ কৰে। আত্মাক কি সোণ বুলি কোৱা হয় নেকি? আত্মা কি বস্তুৰে তৈয়াৰ হৈছে। শিৱৰ চিত্ৰ কি বস্তুৰে তৈয়াৰ কৰা হৈছে, সেয়া তৎক্ষণাত কৈ দিয়ে। কিন্তু আত্মা পৰমাত্মা কি বস্তুৰে তৈয়াৰ হৈছে এইটো কোনেও ক'ব নোৱাৰে। সত্যযুগত 5 তন্ত্ৰও শুদ্ধ হৈ থাকে, ইয়াত হ'ল অশুদ্ধ। গতিকে পুৰুষাৰ্থী সন্তানসকলে এনে ধৰণৰ চিন্তন কৰি থাকিব। পিতাই কয় এই সকলোবোৰ কথাও বাদ দিয়া। যি হ'বলগীয়া আছে সেয়া হ'ব। প্ৰথমতে পিতাক স্মৰণ কৰা। চাৰিওফালৰ পৰা বুদ্ধি আঁতৰাই মোকহে স্মৰণ কৰা, তেতিয়াহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। যিবোৰ শূনি আছে সেই সকলোবোৰ এৰি এটা কথা দৃঢ় (পৰিপক্ক) কৰা যে আমি সত্বোপাধীন হ'বই লাগিব। পিছে সত্যযুগত যি কল্প কল্প হৈ গ'ল, সেয়াহে হ'ব। তাত কোনো পাৰ্থক্য নাথাকিব। মুখ্য কথা হ'ল পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়াই হ'ল পৰিশ্ৰম। সেয়া পূৰ্ণ কৰা। ধুমুহাতো বহুত

আহে। জন্ম-জন্মান্তৰ যিবোৰ কৰিছা সেই সকলোবোৰ সন্মুখত আহি থাকে। সেয়ে সকলো ফালৰ পৰা বুদ্ধি আঁতৰাই মোক স্মৰণ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা, অন্তৰ্মুখী হৈ। তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মৃতিতো আহে, সেয়াও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। সেৱাৰ যোগেদিও গ'ম পোৱা যায়। সেৱা কৰাসকলে সেৱাৰ আনন্দ অনুভৱ কৰে। যিসকলে ভাল সেৱা কৰে, তেওঁলোকৰ সেৱাৰ প্ৰমাণো পোৱা যায়। পাণ্ডা হৈ আহে। কোনো মহাৰথী, অশ্বাৰোহী, পদাতিক সেইবোৰ তৎক্ষণাত গ'ম পোৱা যায়। আচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) আন সকলোবোৰ কথা এৰি, বুদ্ধিক চাৰিওফালৰ পৰা আঁতৰাই সতোপ্ৰধান হ'বলৈ অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে।

(2) বুদ্ধিত ভাল ভাল চিন্তা উদয় কৰিব লাগে, আমাৰ ৰাজ্য (স্বৰ্গ)ত কি কি হ'ব, তাৰ ওপৰত বিচাৰ কৰি নিজকে তেনেকুৱা উপযুক্ত চৰিত্ৰবান কৰি তুলিব লাগে। ইয়াৰ পৰা বুদ্ধি আঁতৰাই দিব লাগে।

বৰদান: ঋণস্থায়ীসাৰথিৰসম্বলএৰিএজনপিতাকসাৰথিকৰিলওঁতায়থার্থপুৰুষাৰ্থীহোৱা
পুৰুষাৰ্থৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে এবাৰ কৰা ভুল বাৰে বাৰে কৰি থাকিবা আৰু পুৰুষাৰ্থক নিজৰ সাৰথি কৰি ল'বা। যথার্থ পুৰুষাৰ্থী অৰ্থাৎ পুৰুষ (আত্মা) হৈ ৰথৰ (শৰীৰৰ) দ্বাৰা কাৰ্য্য কৰোঁতা। এতিয়া ঋণস্থায়ী সম্বল এৰি দিয়া। কিছুমান সন্তানে পিতাৰ সলনি হৃদৰ সম্বলক সাৰথি কৰি লয়। নিজৰ স্বভাৱ-সংস্কাৰকেই হওক নাইবা পৰিস্থিতিকেই হওক এইবোৰ সকলো ঋণস্থায়ী সাৰথি, মাত্ৰ দেখুৱাবলৈহে, প্ৰৱঞ্চক হয়। এজন পিতাৰ সাৰথিহে ছত্ৰছায়া হয়।

স্লোগান: জ্ঞানেৰেপৰিপূৰ্ণ (ন'লেজফুল) তেওঁহয়যিয়েমায়াকদূৰৈৰপৰাইচিনিলৈনিজকেসমৰ্থকৰিতোলে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!